

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-07-7458 מרקור נ' מיטרני

לפני כבוד השופטת הדס פלד

התובע:

גילי מרקור
ע"י ב"כ עו"ד אייל אבידן

נגד

הנתבע:

אריאל מיטרני

פסק דין

1. לפני תביעה על סך 143,000 ₪ בגין פרסום אשר לטענת התובע מהווה לשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע" או "החוק").

רקע ותמצית טענות הצדדים

2. התובע הוא המחזיק והמנהל של דירה להשכרה לטווח קצר בשם "סוויטת הירקון" הממוקמת ברחוב הירקון בתל אביב ומפורסמת באתר Booking.com (להלן: "אתר בוקינג").

3. הנתבע משכיר דירה לטווח קצר ברחוב טרומפלדור 1 בתל אביב. הדירה סמוכה לזו של התובע.

4. בחודש מאי 2019 קיבל התובע הודעה מאתר בוקינג, לפיה תייר ממקסיקו בשם אדוארדו קארדי הזמין את דירתו ללילה אחד בין התאריכים 10.5.2019 – 11.5.2019. ביום 10.5.2019 הגיעו לדירת התובע מר אדוארדו קארדי ומר רפאל קיצ' ושהו בה למשך לילה אחד. לאחר שהותם כתב מרפאל קיצ' הודעה לתובע בנוסח הבא: "Thank you bro; Perfect service; Perfect space". לאחר ארבעה ימים, ביום 15.5.2019, גילה התובע כי הנתבע דירג את הדירה בציון 2.5 באתר בוקינג ופרסם את הביקורת הבאה:

"a disaster

I booked the apartment for customer of mine, they didnt like anything

,the apartment was not clean, one pilow was dirty, there was bugs in the kitchen,

bathroom and in the beds, there was , water damage in the bathroom. my customer wanted to leave and cancel

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7458-07-19 מרקור נ' מיטרני

the reservation, and the owner didnt want to give a refund, insted he prefered i will give a bad review. be aware of this apartnet."

(השגיאות במקור – ה.פ.) (להלן: "הפרסום")

5. התובע פנה למר אדוארדו קארדי והאחרון אמר לו שהזמין תחילה את דירת הנתבע, אך נאמר לו שהמקום מלא והנתבע הזמין עבורו את דירת התובע. לבסוף ציין כי נהנה משהותו בדירת התובע וכי כלל לא ידע אודות הביקורת שפורסמה.
6. לטענת התובע, הנתבע שהוא מתחרה עסקי של התובע, ניצל לרעה את ההזמנה שביצע עבור אורחיו והשמיץ את התובע ואת דירתו בפרסום שקרי. התובע עתר לחייב את הנתבע בפיצוי ללא הוכחת נזק ועתר כי בית המשפט יורה לנתבע להסיר את הפרסום מאתר בוקינג.
7. הנתבע, טוען מנגד כי בשל בעיית סנכרון בין אתרים שונים בהם פירסם את הדירה, בוצעו שתי הזמנות למועדים בהם היתה הדירה מושכרת. הנתבע הציע למזמינים להזמין דירות חלופיות – האחת דירתו של התובע והשניה דירה אחרת. הנתבע שהזמין עבור אורחת את הדירה האחרת, התבלבל וכתב את הביקורת אותה התכוון לכתוב על הדירה האחרת, על דירת התובע. אולם לאחר ששלח לאתר בוקינג את חוות הדעת, לא ניתן היה לבטלה.
8. הנתבע טוען, כי פנה לאתר בוקינג בדוא"ל ביום 15.5.2019, עדכן כי כתב חוות דעת על דירה לא נכונה וביקש לבטלה (להלן: "הדוא"ל"), אולם חוות הדעת לא בוטלה. לטענתו, לא היתה לו כל כוונה לפגוע בתובע והוא אף הציע את דירת התובע לאדם אחר. הנתבע מוסיף וטוען, כי התובע לא יצר עמו קשר ולא ניסה להקטין את נזקו, אלא בחר לפנות לאתר בוקינג, וכפועל יוצא הנתבע הושעה מאתר בוקינג למשך כחודשיים.
9. הצדדים הגישו עדויות ראשיות בתצהירים. ביום 21.4.2021 הוגשה בקשה מטעם הנתבע למחיקת תמליל שיחה בין התובע לנציג חברת בוקינג אשר צורף לתצהיר העדות הראשית של התובע. נקבע, כי התמליל עומד בדרישות הדין והבקשה נדחתה. בתום דיון ההוכחות, סיכם התובע את טענותיו בעל פה. והנתבע הגיש סיכומים בכתב 7 ימים לאחר מכן.

דיון והכרעה

10. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע:
"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול-

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7458-07-19 מרקור נ' מיטרני

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם במשרה ציבורית ואם במשרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או מקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, בשל מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;

11. ברע"א 4447/07 רמי מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ, פ"ד סג(3) 664 (2010) (להלן: "עניין מור") קבע כב' המשנה לנשיאה א' ריבלין (כתוארו דאז), כי יש להחיל את חוק איסור לשון הרע "בשינויים המתחייבים" על המרחב הווירטואלי:

"אכן הזכות לשם טוב ולכבוד אינה מתאינת במרחב הווירטואלי ואין להסכין עם הילכדותה ברשת... יש לציין כי גם אם מתגברים על "מחסום האנונימיות" ומגיעים לשלב של הגשת תביעה נגד נתבע ידוע, שאלה היא האם ראוי להחיל את דיני לשון הרע הקיימים על פרסומים משמיצים באינטרנט (ראו למשל יובל קרניאל "אנונימיות ולשון הרע באינטרנט – בין חופש ביטוי להפקרות", פורסם באתר המכון הישראלי לדמוקרטיה). לטעמי, נדרשת הסדרה של הנושא, אך בהיעדר עדכון ראוי של דיני לשון הרע הקיימים מוטב להחילם "בשינויים המתחייבים" מאשר להניח קיומה של לאקונה."

12. על מנת להכריע בתביעת לשון הרע, יש לבחון האם הפרסומים מהווים לשון הרע כמשמעותה בחוק לשון הרע, לפי משמעות הפרסומים בהקשרם האובייקטיבי ולפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר; במידה ואכן- האם עומדות לנתבעת ההגנות המנויות בחוק ומהו הסעד המתאים בנסיבות העניין [ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (פורסם בנבו, 4.8.2008)] פסקה 17 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה (להלן: "עניין נודלמן").

13. המבחן לפרשנות הפרסום לצורך בחינה האם יש בו כדי לבזות ולהשפיל אדם בעיני הבריות ובחינת השאלה האם הוא מהווה לשון הרע, הוא מבחן אובייקטיבי, דהיינו, הדרך בה נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר ולא בעיני הסובייקטיביות של הנפגע מהפרסום [ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג (2) 333 (1989)] בע"א 10281/03 קורן נ' עמינדב, (פורסם בנבו, 12.12.2006) פסקה 15 קבע ביהמ"ש:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7458-07-19 מרקור נ' מיטרני

"פרשנות הפרסום תעשה בהינתן מכלול הדברים כל שיש לבחון את הביטוי השנוי במחלוקת הן לגופו, בפני עצמו, והן כחלק מהקונטקסט הכללי, על רקע יתר הדברים שנאמרו מפי המפרסם, שכן בחינת התמונה במלואה כפי שנתגלתה בפני הצופה או המאזין חיונית והכרחית".

14. לצורך גיבוש הקביעה, האם פרסום מהווה לשון הרע, אין חשיבות לשאלה האם הייתה למפרסם כוונה לפגוע אם לאו, ואין הכרח כי נפגע יושפל או יבוזה בפועל. די בכך שהפרסום היה עלול להביא לתוצאה שכזו [ראו רע"א 10520/03 **בן גביר נ' דנקנר** (פורסם בנבו, 12.11.2006) (פסקה 6)].

15. במקרה דנן, אין ספק כי הפרסום עלול לפגוע במשלח ידו ועסקו של התובע. לפיכך אני קובעת שהפרסום מהווה לשון הרע לפי **חוק איסור לשון הרע**. כעת יש לבחון האם קיימות לנתבע ההגנות לפי **חוק איסור לשון הרע**.

16. אף פרסומים שאינם אמת עשויים לזכות להגנה מקום שבו הפרסום נעשה בתום לב לפי סעיף 15 לחוק. החוק דורש כי יתקיימו שני תנאים מצטברים. ראשית, כי הפרסום נעשה בתום לב, והשני כי הפרסום נעשה בגדר אחת מהחלופות המנויות בסעיף. ס' 16(א) **לחוק** קובע חזקת תום לב כדלקמן:

"הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן הנסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב"

17. מהראיות עולה כי לנתבע לא עומדת ההגנה לפי סעיף 15(3) לחוק. לא הוכח שהנתבע התבקש לכתוב חוות דעת על הדירה האחרת ולכן האינטרס הלגיטימי וה"אישי" אינו של הנתבע אלא של האורחת שהתאכסנה בדירה האחרת והיא, כאמור, כלל לא ביקשה מהנתבע לפרסם חוות דעת על הדירה האחרת. יתרה מכך, הנתבע לא הוכיח כי תוכן הפרסום נועד להגן על עניין אישי כשר כלשהו שלו שהגנתו הצדיקה את הפרסום (אורי שנהר, **דיני לשון הרע** (1997) בעמוד 295). כמו כן, אין מחלוקת כי הפרסום לא היה אמת ביחס לדירת התובע, אך כלל לא הוכח כי הפרסום הוא אמת גם ככל שהוא נוגע לדירה האחרת. זאת ועוד, כפי שיפורט להלן, התנהלות הנתבע - אשר למצער ידע בסמוך לפרסום, כי הביקורת על דירת התובע אינה נכונה - עולה כדי חוסר תום לב.

18. סעיף 7א **לחוק איסור לשון הרע** קובע לעניין פיצוי ללא הוכחת נזק כדלקמן:

"7א. (א) ...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-07-7458 מרקור נ' מיטרני

(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.
(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.
(ד) לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת..."

19. סעיף 19 לחוק מונה את השיקולים שבית המשפט רשאי לשקול בבואו לפסוק פיצוי:

"19. בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:
(1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך;
(2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;
(3) הוא לא נתכוון לנפגע;
(4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים."

20. וראה לעניין זה גם ברע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510, 524 – 525 (2001):

"בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית-המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. אכן, התנהגותו של הניזוק לפני פרסום ולאחריו עשויה להוות אמצעי שבעזרתו ניתן לעמוד על נזקו. בדומה, התנהגותו של המזיק אף היא עשויה להשפיע על שיעור הנזק והערכתו. כך, למשל, התנצלות על דברי לשון הרע עשויה להקטין את הנזק שהם גרמו ובכך להשפיע על שיעור הפיצויים (ראו סעיף 19 לחוק). חומרת הפגיעה ברגשותיו של הניזוק ובשמו הטוב נמדדת לעתים בחומרת מעשיו וביטוייו של המזיק. ודוק, אין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7458-07-19 מרקור נ' מיטרני

בכך פיצוי עונשי. זהו נזק מוגבר המביא לפיצוי מוגבר (aggravated) בשל התנהגות המזיק. כך, למשל, מזיק היודע כי דבריו אינם אמת והעושה כל מאמץ בבית-המשפט להוכיח את אמיתותם, עשוי לגרום להגברת נזקו של הניזוק ובכך להגביר את הפיצוי שלו הוא יהיה זכאי."

21. במקרה הנדון, לא הובאו ראיות להוכחת נזק כלכלי שנגרם לתובע בפועל. טענתו כי הזמנה שבוצעה קודם לפרסום בוטלה (סעיף 16 לכתב התביעה) אינה מלמדת על קשר סיבתי בין חוות הדעת הפוגענית לבין הביטול. מהראיה שצרף התובע לתצהירו (נספח ו' לתצהיר העדות הראשית של התובע) לא ניתן ללמוד מהו שיעור אחוז ביטולי ההזמנות שהתרחשו טרם פרסום חוות הדעת הפוגענית של הנתבע. עם זאת, לא ניתן להתעלם מפרוטנציאל הפגיעה בהכנסות שעלול להתרחש מחשיפת לקוחות פוטנציאליים לביקורת מהסוג שפרסם הנתבע.

22. הנתבע טען בכתב הגנתו, כי הפרסום נועד לדירה אחרת ונעשה בטעות. גם אם אקבל טענה זו ביחס למועד כתיבת חוות הדעת, הרי שהנתבע לא עשה די, אם בכלל, כדי להסיר את חוות דעתו המהווה לשון הרע אף שידע כי מדובר בלשון הרע (פ' 15.6.2021, ע' 9, ש' 22 - 25). התובע הוכיח כי הנתבע כלל לא פנה לאתר בוקינג בבקשת הסרה לא בדוא"ל ולא בטלפון. הדברים עולים משיחות שביצע עם שני נציגים מטעם חברת בוקינג (נספח ז' לתצהיר העדות הראשית מטעם התובע, בעמודים 3, 7-9). בשיחה מיום 12.1.2020 עם נציג אתר בוקינג נאמר לתובע מפורשות כי כותב חוות הדעת יכול להסיר את חוות דעתו דרך חשבון האתר שלו. ניתן להבין מההסבר שמדובר בפרוצדורה פשוטה שנעשית בלחיצת כפתור (נספח ז' לתצהיר העדות הראשית של התובע, בעמוד 3-4). עוד הוסבר, כי אין לנציגי אתר בוקינג אפשרות למחוק את הביקורת של הנתבע (נספח ז' לתצהיר העדות הראשית מטעם התובע, בעמוד 8).

23. גם לו הייתי מקבלת את הטענה כי הנתבע אכן פנה לשירות הלקוחות של אתר בוקינג, היה עליו לעקוב אחרי הפניה ולוודא שחוות הדעת לא תפורסם או שתוסר בהקדם. לא שוכנעתי שהנתבע עשה די כדי להסיר את חוות הדעת, ואף אם שלח את הדוא"ל לשירות הלקוחות, הרי שלא יצא ידי חובתו.

24. לא שוכנעתי שהנתבע לא ידע כיצד מתנהל אתר בוקינג, וככל שלא ידע, כי לא היתה לו אפשרות לבדוק כיצד מסירים חוות דעת למשל באמצעות פניה לתקנון אתר בוקינג, לשירות לקוחות בצ'אט או בטלפון. כמו כן, מלבד הודעת הדוא"ל ששלח לטענתו, לא עשה דבר עד שגילה כי הושעה מאתר בוקינג ביום 2.7.2019 (פ' 15.6.2021, ע' 10, ש' 1-4). לא כך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 7458-07-19 מרקור נ' מיטרני

מתנהל אדם היודע שהפרסום שפרסם מהווה לשון הרע הלכה למעשה (וראו לעניין זה בפרוטוקול הדיון מיום 15.6.2021, ע' 9, ש' 22-25). עוד אציין בהקשר זה כי כאשר הנתבע הושעה מאתר בוקינג בחודש יולי 2019, הוא פעל במרץ רב, הגיע לשירות הלקוחות של אתר בוקינג במהירות רבה וגם קיבל מענה מהיר (נספח 4 לתצהיר העדות הראשית של הנתבע).

25. בכתב ההגנה טען הנתבע כי הפרסום הוסר (סעיף 16). בפועל, במועד הגשת כתב ההגנה הפרסום טרם הוסר (נספחים ז' וחי' לתצהיר העדות הראשית של התובע). מחקירתו הנגדית עלה כי הלכה למעשה לא פעל להסרת הפרסום:

"ש.אתה הגשת כתב הגנה ב-08/2019 ובסעיף 16 טענת שהפירסום

הוסר. נכון?

ת. כי אני בדקתי ולא ראיתי את הפירסום באמת.

ש. מספר חודשים לאחר מכן במרץ 2020 התובע הגיש תצהיר

והראה בנספח ח' לתצהירו שהפירסום עדיין קיים, כלומר הטענה

שטענת בסעיף 16 להגנתך שהפירסום הוסר כביכול היא לא טענת

אמת. אתה מסכים?

ת. ואז ראיתי שבאמת הפירסום קיים. כדי להגיע אליו צריך

להגיע להזמנה שכבר עשית בעבר ולא להזמנה חדשה. יכול להיות

שטעיתי בפעם הראשונה כשהגשתי את כתב ההגנה ולא שמתי לב כי

יש הרבה ביקורות כי עברתי ולא שמתי לב. ...

ש. אז גם פה כהרגלך בקודש – הטענה שלך היא שטעית?

ת. לא שמתי לב. " (פ' 15.6.2021, ע' 8, ש' 8 – 25)

26. אוסיף כי התובע התנגד להרחבת חזית (פ' 2.2.2020, ע' 2, ש' 16-17; פ' 15.6.2021, ע' 10, ש' 27-30). הנתבע טען בכתב הגנתו שמדובר בדירתו (סעיף 1 לכתב ההגנה), ובתצהיר העדות הראשית מטעמו טען כי מדובר בדירת אימו והוא רק עוזר לה בהשכרתה (סעיף 3 לתצהיר העדות הראשית מטעם הנתבע). אי דיוק עובדתי נוסף נוגע לאפשרות ההסרה של הפרסום. הנתבע טען בכתב הגנתו כדלקמן: **"ברגע ששולחים את חוות הדעת, כבר לא ניתן לבטל אותה"** (סעיף 9 לכתב ההגנה), בהמשך טען בתצהירו טענה מסויגת יותר: **"למיטב ידיעתי באותו הזמן, ברגע ששולחים את חוות הדעת, כבר לא ניתן לבטל אותה עצמאית"** (סעיף 16 לתצהיר העדות הראשית מטעם הנתבע). איני רואה לנכון לדון בטענת הרחבת חזית בענייננו שכן אין היא דרושה לתוצאה.

27. לאור כל האמור לעיל, אני סבורה כי התנהלות הנתבע עולה כדי חוסר תום לב. הנתבע עצמו העיד שמדובר באתר פופולארי להזמנת דירות (פ' 15.6.2021, ע' 8, ש' 6-7). טענת הנתבע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-07-7458 מרקור נ' מיטרני

כי הפנה לקוח לדירת התובע לאחר הפרסום נסתרה, עת עלה כי כתב התביעה נמסר לנתבע ביום 9.8.2019 ואותה הפנייה בוצעה לאחר מכן (פ' ע' 10, ש' 5 – 11).

28. זאת ועוד, לא הוצגה כל ראיה לפיה, האורחת מההזמנה של הדירה האחרת, ביקשה מהנתבע לפרסם ביקורת על הדירה האחרת (נספח 2 לתצהיר העדות הראשית של הנתבע). עוד ניתן ללמוד, כי כאשר ביקשה החזר מהנתבע עצמו, מיהר הנתבע להתקשר ולשוחח עם שירות הלקוחות של אתר בוקינג (נספח 2 לתצהיר העדות הראשית של הנתבע). לאור התנהלות זו, נשאלת השאלה מדוע כשפרסם את הפרסום אשר ידע שמהווה לשון הרע וגילה שכך עשה, לא התקשר לשירות הלקוחות של אתר בוקינג וביקש להסיר את הפרסום לאלתר. לכך אוסיף, כי הנתבע אשר טען שהתבלבל ורצה לדרג את הדירה האחרת, דירג את כל הקטגוריות הקובעות את ציון הדירה המשוקלל בדירוג 2.5 ללא הבחנה. כך למשל דירג את מיקום הדירה בציון הנמוך 2.5, דירוג המיקום וודאי שאינו רלוונטי לטענות הנתבע לגבי הדירה האחרת (נספח ג' לתצהיר העדות הראשית של הנתבע).

29. עם זאת, לא הוכח כי הפרסום נעשה בכוונה לפגוע. התובע הפנה בסיכומיו לע"א (ת"א) 16523-05-13 מאיר פלבסקי נ' חברת מקור הפורמיקה בע"מ (פורסם בנבו, 19.2.2015) (להלן: "עניין פלבסקי"). איני סבורה שדווקא עניין פלבסקי רלוונטי לענייננו. שם נקבע כי הפרסום נעשה בכוונה לפגוע, והכוונה נלמדת באופן מובהק מתוך חומרת ההאשמות שבפרסום, היקף הנמענים ומיהותם. לא כך הוא בענייננו ואין בסיס להשוואה בין המקרים. משכך אני קובעת שלא חל בענייננו סעיף 7א(ג) לחוק (ראו והשוו לגישת כב' השו' זיברטל ברע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ (פורסם בנבו, 8.9.2013)).

30. בשולי הדברים אתייחס לטענת התובע לפיה יש לקבוע חזקה ראייתית נגד הנתבע הקובעת כי אם בעל דין שיקר ביודעין בעניין אחד הוא שיקר בכל עדותו. חזקה זו היא חזקה שבשיקול הדעת, ויש להפעילה במקרה שבו בעל דין משקר באופן שיטתי, ומוסר ביודעין עדות שקרית בנושא מרכזי להתדיינות המצוי בליבת המחלוקת [ע"א 765/18 שמואל חיון נ' אלעד חיון (פורסם בנבו, 1.5.2019)]. כפי שפורט לעיל, לא כך הוא בענייננו.

31. כנימוק לקולא, אציין כי טרם הגשת התביעה, התובע לא פנה לנתבע בבקשה להסיר את הפרסום (פ' 15.6.2021, ע' 5, ש' 4 – 11). פנייה כזו היתה עשויה היתה להקטין את הנזק.

32. אשר על כן, התביעה מתקבלת בחלקה. אני מחייבת את הנתבע לשלם לתובע פיצוי בסך 30,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל. הנתבע ישא בהוצאות התובע בגין אגרה ביחס לסכום פסק הדין וכן בשכ"ט עו"ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-07-7458 מרקור נ' מיטרני

בסך 5000 ₪. סכומים אלה ישולמון בתוך 30 ימים שאם לא כן ישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד פסק הדין ועד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"ה תמוז תשפ"א, 05 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

הדס פלד, שופטת

